

LỜI SỐNG

Tháng 11.2013

“Anh em phải đối xử tốt với nhau, phải có lòng thương xót và biết tha thứ cho nhau, như Thiên Chúa đã tha thứ cho anh em trong Đức Kitô”

(Ê-phê-xô 4:32)

Chương trình sống này thật cụ thể và chính yếu. Tự nó đã đủ để tạo nên một xã hội khác biệt, huynh đệ hơn, đoàn kết hơn. Chương trình này lấy từ một chương trình đề ra cho các tín hữu Kitô miền Tiểu Á.

Hai dân tộc đại diện cho nhân loại là dân Do thái và dân ngoại, đến lúc đó còn chia rẽ, đã đạt đến “hoà bình” nơi các cộng đoàn nói trên.

Sự hiệp nhất Đức Giêsu ban phải luôn luôn được làm cho sống động và trở thành những thái độ cụ thể trong xã hội, những thái độ tất cả bắt nguồn từ lòng thương yêu lẫn nhau. Từ đó ta có được những chỉ dẫn phải hành xử thế nào:

“Anh em phải đối xử tốt với nhau, phải có lòng thương xót và biết tha thứ cho nhau, như Thiên Chúa đã tha thứ cho anh em trong Đức Kitô”

Đối xử tốt với nhau: là muốn điều tốt cho người khác. Đó là “nên một” với người đó, đến với họ trong thái độ hoàn toàn gạt bỏ ra ngoài chính mình, những điều mình thích, những tư tưởng của mình, rất nhiều thành kiến làm lu mờ cái nhìn của ta, để nhận lấy những gánh nặng, những nhu cầu, những đau khổ của người đó, để chia sẻ niềm vui.

Đó là đi vào tâm hồn tất cả những người chúng ta gặp, hầu hiểu được tâm thức, văn hoá, truyền thống của họ và một cách nào đó làm cho chúng thành của mình; để thực sự hiểu được điều họ cần và biết đón nhận những giá trị Thiên Chúa đã gieo vào tâm hồn mỗi người. Tất một lời: đó là sống cho người bên cạnh ta.

Lòng thương xót: là tiếp nhận người khác theo như con người của họ, mà không như ta muốn cho họ, với một tính tình khác, với cùng một ý tưởng chính trị như ta, với những xác tín tôn giáo của ta, và không có những khuyết điểm hoặc những cách hành xử làm ta khó chịu. Không, cần phải mở rộng tâm hồn và làm cho nó có khả năng đón nhận tất cả mọi người trong những khác biệt, giới hạn cùng bản cùng của họ.

Lòng tha thứ: là luôn nhìn người khác như người mới. Cả nơi những cộng đoàn tốt đẹp cùng an hoà nhất, nơi gia đình, trường học, nơi làm việc, cũng không bao giờ thiếu những giây phút bất hoà, bất đồng, chống đối. Lúc đó người ta đi đến chỗ ngắt lời nhau, tránh gặp mặt nhau, chửi kẻ người ta còn giữ trong lòng mỗi thù hận thực sự đối với người không nghĩ như mình. Quyết tâm mạnh mẽ cùng đòi hỏi đối với chúng ta là mỗi ngày

ta phải tìm cách nhìn những người anh chị em mình như những con người mới, không còn nhớ đến những xúc phạm phải chịu, mà lấy tình thương che phủ tất cả, với thái độ ân xá hoàn toàn trong lòng, bắt chước Thiên Chúa là Đấng tha thứ cùng bỏ qua mọi sự.

Sau đó ta đạt được niềm an bình thực sự cùng hiệp nhất, khi việc đối xử tốt, lòng thương xót cùng tha thứ không chỉ được thực hiện nơi từng người, mà tất cả cùng nhau, lẫn cho nhau. Và như một cái lò đốt cháy lâu lâu cần phải gạt than ra, để tro không phủ kín, cũng thế thỉnh thoảng ta cũng phải làm cho sống lại quyết tâm thương yêu nhau, làm cho sống động những mối liên hệ với mọi người, để chúng không bị lớp tro dửng dưng, ác cảm, ích kỷ phủ kín.

“Anh em phải đối xử tốt với nhau, phải có lòng thương xót và biết tha thứ cho nhau, như Thiên Chúa đã tha thứ cho anh em trong Đức Kitô”

Những thái độ này đòi hỏi phải trở thành hành động cụ thể.

Chính Đức Giêsu đã cho ta thấy lòng thương yêu là gì, khi Người chữa lành bệnh nhân, khi Người cho đám đông ăn, khi Người làm cho kẻ chết sống lại, khi Người rửa chân cho các môn đệ. Hành động, hành động: đó là yêu thương.

Tôi còn nhớ một bà mẹ người Phi châu. Bà đã chịu đau khổ vì đứa con gái tên là Rosangela bị một đứa con trai lấy que đâm mù một mắt, và nó vẫn tiếp tục cười nhạo con bà. Vậy mà cha mẹ của đứa con trai không thèm xin lỗi. Sự yên lặng, không giao tiếp với gia đình kia làm bà cay đắng. Rosangela đã tha thứ cho đứa con trai và bảo: “Má yên lòng, con còn tốt phúc, con vẫn còn nhìn được với mắt kia!”. Mẹ của Rosangela kể, “Một buổi sáng, mẹ của đứa con trai cho người đến tìm tôi vì bà bị bệnh. Phản ứng đầu tiên của tôi là: ‘Coi đó, bây giờ bà ta đến xin tôi giúp, trong số biết bao người hàng xóm bà ta lại nhờ chính tôi, sau điều con bà đã làm cho gia đình tôi!’

Nhưng lập tức tôi nhớ rằng tình thương không có biên giới. Tôi chạy đến nhà bà đó. Bà ta ra mở cửa và ngắt xiêu trên tay tôi. Tôi đưa bà ta đến bệnh viện và ngồi bên cạnh cho đến khi bác sĩ đến thăm. Sau một tuần lễ, bà ta rời bệnh viện và đến nhà cảm ơn tôi. Tôi tiếp bà ta thật tình. Tôi đã tha thứ cho bà. Bây giờ mỗi quan hệ đã trở lại, hơn thế đã bắt đầu lại như mới.

Chúng ta cũng có thể lấp đầy ngày sống của mình với những việc phục vụ cụ thể, khiêm tốn và thông minh, như diễn tả của lòng thương yêu của ta. Chúng ta sẽ thấy tình huynh đệ và niềm an bình lớn lên chung quanh ta.

Chiara Lubich